

Структура механізму державного управління інноваційною діяльністю.

- 1.Визначити сутність сучасних інноваційних процесів, які досить складні й вимагають проведення аналізу закономірностей їхнього розвитку.
- 2.Узагальнити досягнення світової і вітчизняної науки й практики управління інноваційно-інвестиційними процесами.
- 3.Надати допомогу студентам в освоєнні специфічних особливостей інноваційно-інвестиційної діяльності в бізнесі.
- 4.Відобразити проблеми, пов'язані з інноваціями матеріального й нематеріального, а також організаційного характеру.
- 5.Показати особливості управління дослідницькими проектами на рівні приватного бізнесу.
- 6.Викласти питання управління створенням і освоєнням нової техніки й технології.
- 7.Навчити застосовувати методику аналізу попиту на науково-технічну продукцію.
- 8.Засвоїти напрямки оцінки ефективності інновацій і інвестицій, а також інноваційно-інвестиційної діяльності в сучасному бізнесі.
- 9.Підготувати фахівців які б відповідали вимогам підготовки фахівців в області національної, регіональної й міської економіки.

Основи здійснення інноваційної діяльності в Україні

Головною метою державної інноваційної політики є створення соціально-економічних, організаційних і правових умов для ефективного відтворення, розвитку й використання науково-технічного потенціалу країни, забезпечення впровадження сучасних екологічно чистих, безпечних, енерго- та ресурсозберігаючих технологій, виробництва та реалізації нових видів конкурентоздатної продукції.

Основними принципами державної інноваційної політики є:

- орієнтація на інноваційний шлях розвитку економіки України;
- визначення державних пріоритетів інноваційного розвитку;
- формування нормативно-правової бази у сфері інноваційної діяльності;
- створення умов для збереження, розвитку і використання вітчизняного науково-технічного та інноваційного потенціалу;
- забезпечення взаємодії науки, освіти, виробництва, фінансово-кредитної сфери у розвитку інноваційної діяльності;
- ефективне використання ринкових механізмів для сприяння інноваційній діяльності, підтримка підприємництва у науково-виробничій сфері;
- здійснення заходів на підтримку міжнародної науково-технологічної кооперації, трансферу технологій, захисту вітчизняної продукції на внутрішньому ринку та її просування на зовнішній ринок;
 - фінансова підтримка, здійснення сприятливої кредитної, податкової і митної політики у сфері інноваційної діяльності.

Закордонний досвід державного регулювання інноваційної діяльності

Об'єкт дослідження - країни, що входять у технологічне ядро світового розвитку (США, Японія, Німеччина, Англія, Франція).

Предмет дослідження - органи державного регулювання інноваційної діяльності, фінансування, пільги в податковій і кредитній системах, позаекономічній діяльності, форми підтримки в науково-методичному й інформаційному забезпеченні інноваційної діяльності.

У світовій практиці використовуються наступні види податкових пільг, що стимулюють інноваційну діяльність:

1. надання дослідницького й інвестиційного податкового кредиту, тобто відстрочка податкових платежів у частині витрат з прибутку на інноваційні цілі;
2. "зменшення податку на приріст інноваційних витрат;

3. ""податкові канікули" протягом декількох років на прибуток, отриманий від реалізації інноваційних проектів;
4. пільгове оподаткування дивідендів юридичних і фізичних осіб, отриманих по акціях інноваційних організацій;
5. зниження ставок податку на прибуток, спрямований на замовлені й спільні НДР;
6. зв'язок надання пільг з урахуванням пріоритетності виконуваних проектів;
7. пільгове оподаткування прибутку, отриманого в результаті використання патентів, ліцензій, ноу-хау та ін. нематеріальних активів, що входять до складу інтелектуальної власності;
8. зменшення оподаткованого прибутку на суму вартості приладів і устаткування, зраджуваних вузам, НДІ та іншим інноваційним організаціям;
9. відрахування з оподаткованого прибутку внесків у благодійні фонди, діяльність яких пов'язана з фінансуванням інновацій;
10. зарахування частини прибутку інноваційної організації на спеціальні рахунки з наступним пільговим оподаткуванням у випадку використання на інноваційні цілі.

Аналіз ефективності інноваційної діяльності

Ефективність діяльності організації виражається через економічні й фінансові показники. В умовах ринкової економіки не може бути уніфікованої системи показників. Кожний інвестор самостійно визначає цю систему, виходячи з особливостей інноваційного проекту, професіоналізму фахівців і менеджерів і інших факторів.

До системи показників ставляться наступні вимоги:

- показники повинні охоплювати процеси на всіх стадіях життєвого циклу товару;
- показники повинні формуватися на перспективу, мінімум на 3-5 років, на основі ретроспективного аналізу діяльності організації;
- показники повинні спиратися на дані про конкурентоспроможність конкретних товарів на конкретних ринках за конкретний період;
- найважливіші показники повинні бути виражені абсолютними, відносними й питомими величинами;
- показники повинні бути зкоординовані з усіма розділами плану організації;
- показники повинні відбивати всі аспекти фінансової діяльності організації;

Одним з основних показників ефективності й стабільності функціонування організації є її стійкість.

Впровадження нововведень може дати чотири види ефекту:

економічний,
науково-технічний,
соціальний і
екологічний.

За рахунок одержання економічного ефекту у формі прибутку інноваційна організація здійснює комплексний розвиток і підвищення добробуту співробітників.